

PRÍPAD ČUDNÉHO ÚNOSU

„Klokan, videl si ho?“ ozvala sa ustráchaná červená kengura.

„Koho?“ spýtal sa samec samičky a ďalej spásal trávu, ani hlavu nedvihol. „A už som ti stokrát hovoril, aby si ma neoslovovala klokan. Som kengura. Klokan bol môj starý otec, tak sa vtedy kengurám hovorilo.“

„Akože koho? Naše mláďa!“ Kengura na poznámku o klokanoch nezareagovala. Nemala čas. Triasla sa od hrôzy. Silným chvostom a zadnými končatinami sa podopierala o zem. Predné, oveľa slabšie, na ktorých mala päť prstov, jej len tak viseli a nebola schopná vložiť si nimi ani bylinu či list do papuľky.

Samček nazrel kengure do vaku. Trčala z neho hlava ich odrasteného mláďaťa. Spalo.

„Veď je tu.“

„No kde máme druhé?! Stratilo sa! Nieкто nám ho uniesol!“ bedákala samička.

„Robíš z komára somára, milá moja. No ak inak nedáš, počkaj, kým dojem, a potom ho spolu pôjdeme hľadať, dobre?“ ledabolo odvetil samec a ďalej prežúval.

„Ty surovec jeden ľahostajný! Nijaké potom, ale hned! Čo ak ho niekto skántril? Divý pes dingo alebo ho nebodaj v pazúroch odniesol orol?!“

„Nebud' historická!“

„Hovorí sa hysterická, ty neokrôchanec. Vo vaku som niekoľko mesiacov nosila dve mláďatá a teraz mám len jedno!“

„Bud'te ticho, nehádajte sa toľko! Tu sa jedna malá kengura nevyspí!“ ozvalo sa z vaku.

„Moje maličké, prepáč, ale tvoju sestru mi niekto nepozorovane vytiahol z vaku a uniesol ju. Možno ju už aj skántril!“ bedákala samička.

„Mamááá,“ zazívalo kengurie mláďa a pohodlne sa roztiahlo vo vaku, „chcem spať!“

„Robíš veľa kriku pre nič. Určite ju čoskoro nájdeme,“ utrúsil samec, čo červenú kenguru poriadne rozčúlilo. A keďže samec stál za ňou a naphával sa listami a ona nevedela cúvnuť, lebo kengury nedokážu cúvať, celá sa otočila a strelila mu zaucho. V tej chvíli prestal prežúvať. Prekvapene potriasol malou hlavou a veľkými ušami a z papule mu vypadla bylina. O tom, že by viac žalúdkov zasýtil aj ťažšie stráviteľnými rastlinami, nemohla byť viac reč. Ak nechcel dostať facku aj z druhej strany, z plného hrdla zakričal: „Detektív tchor Hektor, kde si? Uniesli nám dieťa!“

Aby si samičku udobril a dokázal jej, ako mu na druhom kenguum mláďati záleží, uronil veľkú slzu. Samička mu však neverila. Myslela si, že to bolo od bolesti z facky alebo od poníženia, že mu ju uvalila.

Len čo tchor Hektor začul, že ho niekto volá, bežal za hlasom. „A kde sa to stalo? Kedy ste na to prišli? Koľko kilometrov ste prebehli? Nebláznite! Prešli ste dvesto kilometrov za pastvinou? A nič ste si nevšimli, nič necítili? Počul som, že máte veľmi vyvinutý čuch. Aké má vaše kengurie mláďa poznávacie znamenie? A čo jeho súrodeneč? Ten nič nevidel, nič nepočul? A čo ďalšie kengury? Že vás bolo na pastvine pri jazierku až tisíc? Moje nervy!“

Detektív zasypával dvojicu kengúr samými otázkami. Neobišiel ani kengurie mláďa vo vaku, ale to sa stále tvárilo, že spí. Prehadzovalo sa a ledva otvorilo oko.